

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Cuvântul Îmi este calea între cer și pământ, între sfinții locuitori cu Mine în cer și oamenii de pe pământ, și nu se poate fără Dumnezeu pe pământ, mai ales acum, când se dă război aprig ca să nu mai fie Dumnezeu pe pământ, ca să nu mai tulbure Domnul cu ființa Lui lucrarea fărădelegii, care stă pe toate scaunele mare și tare și seceră de pe picioare făptura lui Dumnezeu, precum este scris să dea pe deasupra cupa fărădelegii a tot pământul și să vină apoi sfârșitul ei.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul Tatălui, și sunt plin de cuvânt tot timpul, odată cu necredința de pe pământ și cu toată fărădelegea, care se lucrează de toți oamenii care gustă din păcat și din duhul lumii, care intră în om prin toate simțurile lui, care slujesc păcatului, și sunt mult, mult îndurerat de făptura cea neascultătoare care a lepădat taina vieții și se încântă cu deșertăciunea a toate, dar vreau să biruiesc pentru om prin credința celor ce Mă cred că vin cuvânt pe pământ și că-Mi pregătesc cu el slava cea văzută, cerul cel nou și pământul cel nou, și să pedepsesc păcatul, căci păcatul îl desparte pe om de Dumnezeu, de Făcătorul lui, că mult îi place omului păcatul și nu mai poate fără el, o, nu mai poate, și iată, îi trebuie dureri omului, care să-l ajute să piardă dorul de păcat și să-și înțeleagă viața risipită pe nimic, că numai suferință își zidește omul prin păcat.

Se pomenește bisericește în această duminică Maria Egipteanca, femeia care s-a vândut păcatului cu toată ființa ei, care credea că este Dumnezeu, dar nu se ținea de El, nu ținea seama de dreptatea Lui împotriva celor ce calcă poruncile vieții, căci păcatul o iubea pe ea mult, precum și ea îl iubea, de vreme ce ea nu știa că păcatul nu este iubire și este robia omului care slujește stăpânului păcatului, urătorului de bine, satana. O, M-am milostivit de această ființă și am atins-o la inimă și am întors-o cu fața la Dumnezeu, iar ea și-a venit în fire și a încetat să mai robească oameni sub făptura ei aprinsă de păcat.

O, ce milă Mi-e de oameni! Cad oameni peste oameni, cad cu inima spre robie, spre femeie. O, ce milă Îmi este! Se uită omul la femeie și uită de Dumnezeu, săracul. O, ce uriciune este înaintea lui Dumnezeu femeia goală de Domnul din pricina dorului ei de ea însăși, și de păcat apoi! Îi paște pe toți oamenii suferința, căci ea este rodul păcatului. Maria Egipteanca și-a venit în fire pentru cei ce cădeau în păcatul din ea, și pentru ea apoi și n-a mai voit să nimicească oameni și s-a dus departe de toți oamenii și s-a dat suferinței de bună voie, luptând din răputeri să stingă în ea vâpaia păcatului, care-i stăpâna ființa cu atâta necruțare.

Au pus părinții sfinți pe calea vremii de post pilda acestei ființe, pe cât de năvălășă după păcat, pe atât de luptătoare apoi asupra păcatului, care-i slăbise ființa și voința. Harul ceresc a venit în ajutorul ei, căci lacrimile ei usturau pe demoni, iar pocăința ei zguduia puterile satanei și puneau pe fugă cete înarmate de diavoli slujitori, care nu mai aveau de lucru împotriva ei, căci ea și-a pus la pedeapsă trupul și s-a aprins de duhul pocăinței și al lacrimilor și a plâns tot timpul apoi pentru ea și pentru toate sufletele trase de ea spre păcat, spre satana, care nu are țintă mai rușinoasă pentru om ca și aceea a duhului desfrânării, care omoară pe Domnul în trupul omului, în templul acesta în care ar fi să trăiască Domnul, căci pentru El a făcut Domnul trupul omului și a pus în el duh de viață.

O, e numai desfrânare în oameni pe pământ! Nu mai are omul putere împotriva păcatului din trupul său. Nu se teme omul de împărăția păcatului, care l-a robit de tot. Iată, fără femeie nu poate omul, și e ca în iad pe pământ și e și mai rău, căci în iad e plata cea dureroasă pentru păcatul săvârșit cu trupul și e jale în tot iadul, iar pe pământ e bucurie de la focul și gustul păcatului, care se bucură nespuse în fiecare trup de om, și nimeni nu mai fuge de acest pârjol așa cum a fugit Maria Egipteanca cu focul în spate și a fost să plângă ea apoi atât de mult până să ajungă apa lacrimilor ei să stingă focul care o împingea spre păcat.

O, cine se mai poate opri de la păcat? O, ce să fac cu oamenii, ce să fac? Plâng cu Tatăl și cu sfinții de pârjolul de peste oameni și toți oamenii ard în păcat, se smintesc unii de la alții, unii spre alții apoi, și iată iadul și fața lui peste oameni, iar oamenii umblă dezbrăcați de tot ca și diavolii și nimeni nu mai aleargă după sac și cenușă, după nevoință, după lacrimi cu pocăință, după pedepsirea trupului cu nemâncarea până ce scapă omul de văpaia din el. Când văd nepăsare în om pentru răul din el, pentru veninul din el, venin de șarpe, când văd că nu-și pedepsește singur trupul pătimăș și-și strânge suferință fără să știe, plâng cu Tatăl și cu sfinții de mila omului.

O, omule, cum de te-ai îndurat să te lezezi de voia lui Dumnezeu și să-ți zidești în tine împărăție pentru păcat? Cel ce a zidit omul întreabă pe om ce a făcut cu zidirea lui Dumnezeu? Pe tot pământul s-au trezit moartea și iadul și seceră oameni ca să nu mai aibă omul timp de întoarcere și de pocăință. E moarte peste tot. Pedepsa pentru păcat se dezlănțuie grăbit și trec oamenii la plata agonisită, iar Eu am murit zadarnic pentru atâta făptură secerată de păcat.

Iată ce spun, iată ce strig: O, oameni de pe pământ, o, fii ai oamenilor, sfințiți-vă pentru Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul și omul! Vine Domnul cuvânt pe pământ și vă ține calea și vă strigă la căință pentru viața cea plină de păcat ziua și noaptea și nu vă temeți de această pierdere de timp și de viață. Veți da răspuns pentru viața cea din voi, pe care n-ați prețuit-o și ați dat-o păcatului. Temeți-vă pentru acest răspuns. Zadarnic dați să uitați de Dumnezeu, zadarnic vă luați unul după altul ca să credeți că nu este Dumnezeu, sau măcar că nu vede. O, zadarnic vă mințiți ca să scăpați de Dumnezeu, căci Eu, Domnul, M-am dovedit acum două mii de ani venit de la Tatăl pe pământ Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și M-am lăsat pentru voi pe cruce bătut, și apoi am înviat tot pentru voi, și din iubire pentru voi Mi-am lăsat trupul pe cruce țintuit, ca să înviez apoi dintre cei morți și să Mă arăt biruitor, de s-au înspăimântat toți mai-marii poporului necredincios al lui Israel, și Mi-am ridicat sămânță de om nou din acel popor îndărătnic și M-am scris cu împărăția Mea în oameni, iar satana a fost judecat, și de atunci se răzbună pe oameni și strică în ei frica de Dumnezeu și nu mai au minte apoi oamenii și au trufie și atât, iar trufia este arma cea asupra omului însuși în fiecare om, și iată împărăția lui satana în om prin trufie!

O, nu pot să nu dau rând în cartea cuvântului Meu grăirii cu omul a Mariei Egipteanca. E purtată în cer de sobor de sfinți ca o împărăteasă asupra păcatului, căci ea a biruit în însuși trupul ei păcatul, care a robit-o atâta vreme. O, binecuvântată să-ți fie grăirea peste fiii oamenilor, tu, care ai biruit lumea necruțându-ți trupul, după ce harul cel de sus ți-a venit în ajutor împotriva păcatului din trup! Lucrarea Mea este duhul mărturiei, ca și a celor ce s-au sfințit pentru Mine în vremea lor cu trupul. O, pace ție între cei din cer în ziua ta de pomenire în sobor de sfinți, căci biruința ta asupra diavolului a fost mare, și de partea Domnului tău a fost! Amin.

— O, Doamne, Domnul meu, cât Te-am îndurerat eu pe pământ, o, cât! Am trecut apoi de partea Ta la luptă cu păcatul din mine, dar vremea cea lungă cât Te-am biruit eu nu poate să nu mă usture în cer ca și pe pământ, după ce m-am împăcat cu Tine și mi-am lucrat iertare din par-tea Ta, Bunule al celor bolnavi, că am fost bolnavă de moarte, dar mila Ta mi-a ieșit în cale și m-a deșteptat spre pocăință multă și spre plâns nemângâiat apoi mulți, mulți ani, până ce m-ai dezlegat de trup, după ce l-am curățat și pe el de toată tina păcatului din el.

O, câtă mângâiere mi-a fost în pustie grăirea mea cu Tine! Numai cu Tine mai grăiam, căci ieșisem dintre oameni, după ce pe mulți i-am umplut de vină, de vina din mine, iar eu eram mult vinovată pentru toți cei pe care i-am aprins spre mine cu păcat, căci cine se uită la o femeie uită de Dumnezeu, așa cum gura Ta a grăit acest adevăr. O, iată ce este femeia! Mai primejdioasă decât apa și decât focul este femeia pentru viața bărbaților, care-și pierde vloga minții când femeia îi slăbește spre ea. N-a mai fost altceva de făcut cu mine, decât să fug din lume, să fug spre Tine și să Te rog să-mi lucrezi iertarea, Doamne, a mea și a celor vinovați prin mine, ca nu cumva păcatul să mă pedepsească pe mai departe și să ardă în mine, trăgându-i pe mulți spre focul lui, că mulți se îndreptau cu gândul spre mine după ce eu am ieșit din lume.

O, cât de moartă am fost față de viață, Doamne! Glasul duhului meu strigă din cerul vieții că e moarte păcatul. Voi, femei de pe pământ, fugiți, fugiți de moarte, că dulceața ei vă va umple de amar! Depărtați-vă din calea bărbaților și să nu vă mai trebuiască mângâiere, căci omul e prea păcătos și nu merită mângâiere, iar mângâierea cea cu păcat e minciuna care înșală ca să vă țină sub robia întunericii și a îndulcirii cea cu păcat. Eu am păcătuit mult, și mi-am pus a-poi trupul la post și la nevoiță până ce l-am uscat de tot, că mult i-am dat să mănânce din fructul morții, care ademenește pe om prin față omenească, căci om pe om se ispitește spre păcat. O, ferice celor ce au fugit de femei și de otrava de la ele, căci acelora numai harul lui Dumnezeu le-a venit în ajutor ca să-și păstreze în ei viața împotriva morții care vine prin femeie.

Voi, femeilor de pe pământ, strigați la Domnul cerului și al pământului să sufle El cu harul Lui în focul aprins în voi spre dorul de păcat și de mângâierea de la păcat. Fugiți spre nevoiță și nu vă mai înșelați. Păcatul nu va ține o veșnicie cu minciuna lui și vine apoi pedeapsa lui. Fugiți spre sfințenie. E dulce sfințenia. E Domnul în om prin sfințenia din el și e dulce cu Domnul vieții, cu Cel ce a biruit moartea prin moarte pentru fiecare om care voiește să aibă parte de scăpare, de iertare și de mântuire prin Hristos. Mărturisesc că abia am putut să duc sarcina părerii de rău după ce am fugit de păcat. Am plâns apoi toți anii vieții cu păreri de rău pentru păcatele săvârșite împotriva trupului și a sufletului meu.

Când femeia se mărită se desparte ușor de mamă și de tată, de frați și de surori și se duce cu bărbatul pentru că arde în ea dulceața păcatului, care îl scoate din minți pe om prin mângâierea cea trecătoare, din care nu rămâne nimic, decât dureri și păreri de rău.

O, Doamne, păcatul are putere mare peste om și în om, dar Tu trezește mai înainte de sfârșitul său pe fiecare om iubitor de trup și de păcat în trup, că grea este remușcarea care vine când omul devine neputincios după atâta vreme de păcat. Trupul trebuie hrănit cu pocăință, nu cu mâncări fel de fel, căci mâncarea nu este altceva decât desfrânare, poftă și desfătare pentru trup, mulțumire pentru trup și pentru omul care are trupul deasupra sufletului său. O, scoală lumea toată la pocăință și suflă peste pământ duhul credinței sfinte, Doamne, și cuprinde în el pe toți oamenii, că amar este păcatul, și nu înțelege omul minciuna lui!

Voi, fii și fiice ale poporului cuvântului lui Dumnezeu, vai vouă dacă nu veți asculta de tot cuvântul Domnului pentru sfințenie și pentru credincioșie cu răbdare până la sfârșit! Fiți ochi și urechi ca să împliniți toată învățătura Domnului de peste voi, că vine din cer povață multă vouă. Zi și noapte să ascultați de Domnul, că nu mai are Domnul nădejde de credință de la oameni. Lucrați totul prin ascultare deplină, căci diavolul îi urmărește pe cei iubitori de Domnul să-i îndemne spre neascultare, spre nerăbdare și spre ascundere apoi și spre duh de judecată, și iată, judecați sunt cei ce judecă, și se vede că așa sunt. O, fiți plini de veghe, fii și fiice ale cuvântului sfânt! Să nu fie clipă să nu vegheați pentru duhul vieții în voi. Iubiți nevoița, iubiți smerenia și cuvioșia cea întregă și stați lângă sfat, și fără sfat să nu vă încumetați să stați sau să lucrați. O, e numai moarte peste tot pe pământ. Dați-I Domnului putere peste voi și pentru voi. Aceasta vă po-vățuiesc eu prin duhul mărturiei.

Eu, Doamne, am pus în cartea Ta de azi duhul mărturiei. Lucrarea cuvântului Tău e minunea veacurilor care au fost și a celui care va să vină cu vecia. Vai celor ce lovesc cât de puțin în venirea Ta cuvânt pe pământ și în cei ce Te poartă ca să vii, Doamne, că iată, pe mulți i-au păscut și încă pe mulți îi pasc săvârșirea acestui păcat din unul în altul! Nimeni din cei ce lovesc în ei nu vor rămâne nevinovați oricine ar fi ei, și se vede din cer această neînțelepciune cum dă să scurme pe creștin prin alt creștin, dar Tu veghează, Doamne, veghează peste venirea Ta.

O, slavă Ție și venirii Tale pe pământ, Doamne! S-ar prăbuși totul dacă n-ar fi în vremea aceasta cuvântul Tău peste pământ. Noi, sfinții și mărturisitorii Tăi, suntem veghea celor credincioși, și din partea Ta lucrăm și ocrotim, căci Tu trebuie să biruiești, și aceasta Îți este calea, și pe ea mergi, Doamne. Mă aplec înaintea Ta și-Ți mulțumesc pentru mângâiere, pentru

duhul mărturiei, cu care azi am lucrat și am strigat omul spre Tine, Doamne, și spre pocăință apoi. Amin.

— Eu, Domnul, îl întorc pe om de la păcat dacă-l cercetez și-l văd că are credință că este Dum-nezeu și că este drept Domnul. Așa am putut Eu lucra ca s-o întorc de la păcat pe Maria Egipteanca. Am atras-o cu harul temerii de Dumnezeu și de pedeapsă pentru păcat și am sprijinit-o să se scoale, să se scuture și să meargă spre sfințenie, judecându-se numai pe sine pentru răul din ea, și aceasta a fost pentru ea marea salvare. O, fericite de păcătosul care nu lovește în nimic și în nimeni nici câtuși de puțin pentru căderea lui, pentru rătăcirea lui, că cine-și leagă de alții vina sa, acela nu poate să învieze din păcat și din căderea sa, și iată-i pe cei ce și-au legat vina de cei prin care Eu, Domnul, vin cuvânt pe pământ! Aceia nu s-au mai putut scula din căderea lor. O, Eu sunt Cel ce judec, nu omul este. Omul nu vede ca Dumnezeu și vede ca omul și tot așa și înțelege, iar cine-Mi ia Mie scaunul de Judecător, acela este Lucifer și vede cu în-tunerice ceea ce zice el că vede. Eu însă Mă apăr de șapte mii de ani de Lucifer, care Mă judecă, și nu este dat lui să treacă înaintea Mea, iar Eu Îmi fac cale, căci lucrul Meu este să merg.

Să prindă omul curaj împotriva păcatului și să se pocăiască și să fie credincios Domnului, Care poate pentru omul aplecat.

O, pace vouă, celor ce M-ați sprijinit să-Mi așez cuvântul în carte, fiilor! O, ce să fac cu cei ce vă judecă și vă caută vină pentru vina din ei? Aș da să-i pedepsesc ca să-și înțeleagă îndrăzneala și trufia, că Eu trebuie să-Mi ocrotesc mersul de lovituri. O, ocrotiți-vă și voi de cei ce dau să vă slăbească de aproape sau de departe, căci Eu ocrotesc cu sfinții toți mersul Meu cel greu, pe care nu-l pot pricepe cei cârtitori, cei judecători, cei care nu sunt cumiți.

O, pace vouă, și stați în ajutorul Meu, stați în slujba Mea, fiilor, căci pentru ocrotirea voastră Eu mult lucrez, mult veghez, și cu cei din cer vă înconjoar, că am cu voi de purtat pe calea Mea cu voi venirea Mea cuvânt pe pământ, fiilor. Amin, amin, amin.

4/17 aprilie 2016